

noget Skjær af Noget, man maa misbillige, paa Byfogden; det paahviler denne ærlig og redelig at afgive en aaben Erklæring om, hvordan han opfatter Manden og hans Stilling. Den afgiver han efter sit bedste Skjøn, og jeg kan derfor ikke se, at der virkelig i det skulde falde noget Skjær af Noget, man maatte misbillige, paa ham.

Snel: Jeg vilde blot, i Anledning af den ærede Talers sidste Bemærkning, yttre et Par Ord. Jeg tror, at det høierverdige Medlem har en forkert Opfattelse af, hvad en Embedsmand er forpligtet og berettiget til at fortælle i en Embedsattest. Ethvert Faktum, der kan føres Bevis for, er det hans Ret og Pligt at bringe til sine Overordnedes Kundskab, naar de forlange det, men vi have jo fra den Tid, da vi havde de hemmelige Erklæringer, endnu Misbrug med Erklæringer's Afgivelse, og det har uden Tvivl ikke været Hensigten, at den Løse og virkelig umotiverede Bemærkning, Politimesteren har fremsat, skulde komme frem for Offentligheden. Maaſke har den høiterede Minister ogsaa, ved at sende den til Udvalget, tænkt, at dette havde den Takt at holde denne Bemærkning tilbage, det burde Udvalget sandsynligvis have gjort; men naar den engang er kommen frem, siger jeg, at saa løst som den er begrundet, have vi ikke Ret til at tage Hensyn til den. For os maa det staa, som om Sikja med Hensyn til Nydelſen af Spirituøse Drikke er en pletfri Mand, indtil det Modſatte bevises. Han er ikke forpligtet til at bevise, at han ikke er fordrunken, og det kan han ikke, thi non factum lader sig ikke bevise. Derimod er det deres Sag, som paaføre ham, at han er for meget hengiven til Spirituøse Drikke, at bevise dette, og saalænge Beviſet derfor ikke er ført, gjælder det for os Intet. Jeg kan heller ikke tiltræde det høierverdige Medlems Bemærkninger angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt der er en Byraadsbeslutning eller ikke i denne Sag for at anbefale Andragendet. Efter min Mening er der en relativ Flertals-Beslutning derom, og naar et senere Byraad ikke har villet røre ved denne Sag og hverken har villet givet ny Anbefaling eller en ny Wiſanbefaling, saa er det klart, at Byraadet har villet henholde sig til det tidligere Paſterede og har ment, at denne Mand engang var anbefalet af Byraadet. Saaledes stiller Sagen sig for mig juridisk, logisk, hvad man vil, det forekommer mig at være aldeles klart. — Der er en Bemærkning i den høiterede Indenrigsministers Brev til Udvalget, som jeg vilde have paaantet, hvis den høiterede Minister ikke før havde givet

en Erklæring derom, som jeg ikke vil kalde undskyldende, men forklarende. Det er den spidse Bemærkning, som findes i Brevet om, at det for Ministeriet er af underordnet Betydning, om dette Lovforslag bliver fremmet eller ikke, om Udvalget vil fremme denne Sag videre eller ikke. Derſom der skulde have ligget noget Dybere under denne Bemærkning, vilde jeg i høi Grad have paaantet den, men efter den Forklaring, den høiterede Minister før gav, viser det sig kun at være Kancellistil, som egentlig har den samme Egenſkab som Vedemandsstil, at være luttet Formalia. Det er en gammel Kancelliven- ding, der er brugt, og dem holder man meget af at bruge i Ministerierne for at vise, at man er meget pikeret over den Maade, hvorpaa Udvalget har ſkrevet til Ministeriet. Det er altsaa kun en Retorſion og ikke en Fornærmelse mod Udvalget eller Folkethin- get, paa hvis Vegne Udvalget har handlet. Jeg tror derfor, at det høie Thing kan tage denne Bemærkning lettere, end det vilde have kunnet gjøre, derſom den høiterede Ministers Forklaring ikke var kommen frem.

Indenrigsministeren (Skel): Jeg vil kun gjøre den Henvisning til Thinget, at den Slutning, det ærede Medlem nylig drog af mine Ord, ikke er rigtig.

Timeſtab: Jeg ſkal ſelvsølgelig ikke ud- tale mig nærmere om de Bemærkninger, der fremkom fra den høiterede Formand, som jeg ganſke viſt ogsaa iſorveien forudsatte var af en anden Artſkuelſe med Hensyn til dette Punkt end jeg, efterſom han baade ved denne Leilighed og tidligere har admitteret Vædringsforſlag paa ſaadanne ſenere Sta- vier. Derimod ſkal jeg tillade mig nogle ſaa Bemærkninger overfor nogle andre ærede Medlemmer. Det forekommer mig, at de Bemærkninger, der ere fremkomne, hvile paa en Miſkjendelſe af den væſentlige Forſkjel, der er mellem denne Art af Sager, denne Art af Gjenſtande, som der her er Tale om, og andre Sager. Det er jo ganſke viſt, at der i Reglen ikke er nogen beſtemt Grændſe for, hvad et Lovforslag vil kunne komme til at omhandle, og at det derfor ofte maa bero paa et Skjøn, hvorvidt ſaadanne Væ- dringer, der indbringes deri, give det Karakteren af at være et nyt og andet Lovforslag, der, for at blive vedtaget, maa undergives ſamtligte tre Behandlinger i Thingene. An- derledes ſtiller det ſig derimod her i dette Tilfælde. Grundloven ſiger nemlig, at Ingen kan erholde Indfødsret uden ved en ham vedrørende Lov, og en ſaadan Lov maa, forekommer det mig, ligesom enhver anden